

Natuurlijk omgaan met honden de connectiemethode

Houden van honden.

Als hondenliefhebber ken je het gevoel van met een hond in connectie te zijn. En voelen dat je hond van jou houdt, geweldig niet?

Als je aan mensen vraagt waarom ze een hond in huis hebben genomen, antwoorden er velen: "omdat we thuis altijd honden hebben gehad". Kinderen kunnen een ongelooflijk hechte band met een hond hebben. Het gevoel van verbinding dat een kind met een hond kan hebben is een gevoel voor het leven.

Als we vervolgens aan mensen vragen wat hun hond voor hen betekent dan zeggen velen: "alles". Hoe komt dat?

Een van de grote verlangens van mensen is om met de ander in verbinding te zijn. Men wil geliefd worden, men wil iemand zijn. Men wil niet zomaar geliefd worden. Men wil dat de liefde onvoorwaardelijk is. Gelukkig zijn er heel veel mensen die op een onvoorwaardelijke wijze van anderen kunnen houden. Maar honden zijn daar heel sterk in. Dus als mensen zeggen, mijn hond betekent alles voor mij, dan bedoelt men wellicht dat hun hond dat verlangen om onvoorwaardelijk geliefd te worden kan invullen en dat ook doet.

Honden zijn toch fantastische wezens, niet?

Onze passie is om de natuur van mensen en dieren, meer bijzonder de mens en zijn hond, in verbinding te brengen. Vandaar de naam van een door Geert de Bolster ontwikkelde methode om met honden om te gaan: "De connectiemethode".

De connectiemethode is geen trainingmethode maar een manier om vriendelijk met honden te kunnen communiceren. Wij vinden dat opvoedingsgerichte training niet hondvriendelijk is. Er is niets mis met

plezier maken met een hond door hem trucjes aan te leren. Maar hem trainen om te luisteren is niet hondenvriendelijk en hond onwaardig. Hondentraining kun je vergelijken met wat een beeldhouwer doet met klei. Hij manipuleert een stuk klei in de vorm die hij voor ogen houdt. Maar honden zijn geen stukjes klei, het zijn levende wezens met emoties en gevoelens en verlangens. Training tijdens de opvoeding van de hond betekent dat de hond zoals hij is, geen bestaansrecht krijgt.

Je hoeft honden niet te trainen.

Honden hebben de gave om mensen te begrijpen en zich op een natuurlijke wijze aan te passen aan het leven van hun mensen. Mensen en honden hebben heel wat gemeen met elkaar. Mensen en honden behoren tot de familie van de zoogdieren. We zijn sociaal en zijn in staat om op een zeer hoog niveau te communiceren. We hebben dezelfde aangeboren emoties en gevoelens. Er zijn ook heel wat overeenkomsten in datgene wat ons in het leven motiveert. De hond net als de mens gaat op zoek naar goede gevoelens en wil negatieve gevoelens het liefst vermijden. Daardoor leren we ook op dezelfde manier. We leren hoe we aan onze motivaties kunnen voldoen door ons aan specifieke leefsituaties aan te passen. Doordat mensen en honden al die dingen in min of meerdere mate met mekaar gemeen hebben, kunnen ze zich makkelijk op elkaars emoties en gevoelens afstemmen. Op die manier kan de natuur van mens en hond in verbinding worden gebracht. Daardoor kunnen mensen en honden op een volkomen natuurlijke wijze met mekaar omgaan en kunnen er heel hechte relaties ontstaan tussen hondenliefhebbers en hun honden. Er zijn natuurlijk ook verschillen tussen mensen en honden op te merken. Daarom is het belangrijk om, tijdens het omgaan met honden, niet te proberen zoals een hond te zijn, maar vooral mens te blijven. Mensen zijn het meest in staat om te redeneren en abstract te denken. Heel bijzonder is dat mensen ook via de gesproken taal communiceren. Hondenliefhebbers kunnen zich daardoor ook verstandelijk afstemmen op de emoties, gevoelens en noden van hun hond. We kunnen de gesproken taal aanwenden om nog duidelijker met honden te communiceren. Honden stemmen zich op hun beurt op hun mens af, niet enkel door te kijken, te horen, te ruiken en te voelen, maar ook door letterlijk te luisteren naar wat hun mensen zeggen. Mensen die zeggen dat hun hond alles wat ze zeggen begrijpt, kunnen er vanuit gaan dat ze voortdurend met hun hond op een natuurlijke wijze in connectie zijn.

"Je kunt een hond houden, maar je kunt er ook van houden".

Over houden van... kunnen mensen heel wat van honden leren.

De liefde die mensen van honden ontvangen, heeft vier kenmerken:

De **vriendschap** die honden geven maakt mensen gelukkig.

Honden bezitten een aangeboren kunst om **compassie** te hebben voor de emoties en gevoelens van mensen, wat deze ook inhouden.

In hun vriendschap zit **vreugde** die ze zonder moeite overdragen aan hun mensen.

Hondenliefde is **onvoorwaardelijk**. Honden bieden hun mensen de vrijheid om te zijn wie ze zijn.

Honden verdienen het dat mensen op dezelfde manier van hen gaat houden.

Bij het omgaan met honden volgens de connectiemethode start de communicatie altijd vanuit het standpunt van de hond. Vriendelijkheid, compassie, vreugde en vrijheid zijn daarin belangrijke kernwoorden.

Vriendelijk zijn voor je hond bestaat uit de kunst om in om het even welke situatie de hond te bieden wat hij nodig heeft. Honden zijn afhankelijk van mensen.

Mensen dienen honden veiligheid te garanderen.

We zijn verantwoordelijk voor hun voeding

We moeten hen een plaats in ons gezin geven.

We dienen honden te steunen omdat ze zich aan onze leefomstandigheden zouden kunnen aanpassen.

Aan iedere vrijheid zijn grenzen. Daarom is het ook nodig dat we honden kunnen leren waar hun grenzen liggen. De communicatie is ook letterlijk vriendelijk.

Om te begrijpen wat vriendelijke communicatie inhoudt, kan het interessant zijn om inzicht te hebben in wat agressie is. Agressie is communicatie zonder rekenschap te houden met het standpunt van de ander. Het is macht gebruiken om een doel te bereiken (ook gebruiken van beloningen om een hond te motiveren/manipuleren omdat hij zou doen wat we willen, kan gecatalogeerd worden onder de noemer 'gebruiken van macht'). Vriendelijke communicatie is geweldloos, er wordt geen macht aangewend, er wordt gecommuniceerd vanuit het perspectief van de hond, zonder het eigen perspectief te vergeten. Je wilt niet de baas van de hond zijn, maar zijn vriend, verzorger en leider.

Compassie bestaat uit het kunnen meevoelen met je hond. Niet alleen wanneer hij opgewekt, speels en blij is, maar ook, en vooral wanneer hij

angstig is of zelfs woede toont. Het betekent accepteren hoe je hond zich voelt. Pas dan is een hondenliefhebber in staat om het gedrag van zijn hond goed te begrijpen en de juiste keuzes te maken over de manier waarop hij zijn hond het beste van dienst kan zijn.

Vreugde en vriendelijkheid zijn één.

Wat maakt dat iemand een goede vriend of vriendin wordt. Die persoon gaf ons vreugde en plezier. Als vriendelijkheid geen vreugde bevat is er geen vriendelijkheid. Jonge honden willen spelen met hun mensen. Door spel leren honden hun mensen goed kennen en groeit er vertrouwen. Wanneer honden vertrouwen hebben in hun mensen dan kunnen ze, zelfs in de moeilijkste situaties vreugde ervaren. Maar als men honden te dikwijls in te moeilijke situaties brengt dan zullen ze frustratie ontwikkelen en is er geen vreugde.

Een hond vrijheid geven is hem de mogelijkheid bieden om zichzelf te zijn. Het betekent hem zo veel als mogelijk, zelfstandig te laten leren, hoe hij zich aan de leefsituatie van zijn mensen en de maatschappij kan aanpassen. In plaats van in te zetten op hondentraining en de hond te controleren door middel van beloning en straf, staat zijn mens ter beschikking om hem te helpen wanneer hij merkt dat zijn hond erom vraagt. Je hond vrijheid bieden is hem geven wat hij nodig heeft omdat hij een hond zou kunnen zijn. Letterlijk betekent vrijheid geven aan honden, ervoor zorgen dat er omstandigheden worden gecreëerd waardoor jonge honden kunnen snuffelen, spelen en rennen. Vrijheid bieden creëert een sterk gegeven, namelijk vertrouwen. Ik zie mensen zo in de problemen zitten omdat hun hond niet komt als hij wordt geroepen. Men probeert allerlei technieken uit. Niets lijkt voldoende te werken. Vriendelijkheid, compassie, vreugde en vrijheid zorgen voor vertrouwen waardoor een hond altijd komt als hij wordt geroepen. Hij hoeft het niet te leren, hij kan het al. Honden die niet komen als ze worden geroepen, zijn geleerd om niet te komen...

Honden hebben geen alfa nodig, maar een leider.

Vroeger zei men, ingegeven door een verkeerde zienswijze, dat er in een roedel wolven altijd een alfaleider was. De alfa was altijd en overal de baas en besliste hoe de ander zich moest gedragen. Het tegendeel is waar: Wolven zijn voorbeelden voor de mens. Het experts in het uiten van verdraagzaamheid en samenwerking. Zelfs individuen die niet tot hun 'groep' behoren zullen ze tolereren en met rust laten.

Omdat honden, volgens de mythe zouden afstammen van de wolf, zou de mens de taak van de 'alfa' uit de groep op zich dienen te nemen.

Deze zienswijze heeft decennia (en nog steeds) voor problemen gezorgd in de relatie tussen hond en mens. Op hondenscholen werden hondenliefhebbers geleerd dat het noodzakelijk was om altijd dominant te zijn over een hond. Van zodra de hond zelf initiatief nam werd hij als dominant bestempeld en moest zijn mens hem tot de orde roepen. De verbinding tussen de hond en zijn mens werd daardoor gevoed door angst. De hond hoefde geen angst te hebben, zolang hij zijn mens gehoorzaamde. Het uitvoeren van commando's van zijn mens gaf hem een goed gevoel omdat hij daardoor conflicten met zijn mens kon vermijden. De mens kon angst om te falen als alfa vermijden door in alle situaties zijn hond te domineren. Maar om tal van redenen lukte het hondenliefhebbers, meer niet dan wel om een solide dominante - onderdanige relatie met hun honden op te bouwen. Daardoor ervoeren mensen en honden heel veel frustratie. Vaak werd het welzijn van honden ernstige schade berokkend omdat ze permanent vrees hadden voor hun mensen. Andere honden gingen, door hun aangeboren temperament, met hun mensen in de strijd en werden agressief. Jammer genoeg werd de oorzaak voor het mislukken in de relatie tussen de mens en zijn hond, steeds bij het fout toepassen van de dominante rol van de mens gelegd. Om problemen op te lossen moest men nog dominanter zijn. De gevolgen waren vaak ernstig. Uiteindelijk werden situaties onhoudbaar en sloot men honden op in kennels of werden ze afgestaan aan een asiel voor adoptie. Vaak eindigden het leven van deze honden op de behandelingsstafel van de dierenarts... Vandaag weet men dat er in een groep honden geen alfa is die de situatie beheerst. Alle leden van een sociale groep werken samen om evenwicht en vrede in de groep te kunnen bewaren. Onderzoek heeft aangetoond dat honden niet meer kunnen overleven zonder tussenkomst van de mens. Maar de mens dient zijn hond niet te domineren. De taak van de mens is om honden te verzorgen en te leiden.

Wil je dat jouw hond vriendelijk is met mensen en honden, wees dan zelf vriendelijk.

Denk nog eens wat een vriend voor jou betekent. Waarom is de persoon je vriend of vriendin? Wat verwachten jullie van mekaar?

Denk vervolgens eens na, hoe je zelf met je hond omgaat. Is dat volgens de principes waarop vrienden met elkaar omgaan? Gaan vrienden met elkaar in strijd? Wordt vriendschap afgedwongen? Vriendschap is magie, het vindt plaats, het is de energie tussen twee mensen die connectie teweegbrengt.

Connectie tussen jou en je hond kan enkel op dezelfde manier ontstaan.

De natuurlijke relatie tussen mens en hond.

De relatie tussen de mens en zijn hond, bekeken vanuit de visie van de connectiemethode, is gebaseerd op de automatische wederkerigheid. Wederkerigheid is datgene wat automatische plaatsvindt tussen leden van eenzelfde groep die op een harmonieuze manier met elkaar samenleven. De ingrediënten die voor de harmonie zorgden zijn vriendelijkheid, compassie, vreugde en vrijheid. Wat de ene aan de ander geeft, zal de ander aan de ene teruggeven. Als een mens voor zijn hond zorgt voor voeding, een plaats, veiligheid, steun en grenzen, dan zal de wederkerigheid eruit bestaan dat de hond naar zijn mens luistert en hem vreugde verschaft. De vreugde die de mens dankzij zijn hond ervaart, zal automatisch weer worden overgedragen naar zijn hond en naar ieder lid van het gezin en ver daarbuiten. Dergelijke relatie staat garant voor het ontstaan van natuurlijke hechting, wat we connectie noemen. Dit is geen op beloning gerichte relatie, maar volkomen natuurlijk gedrag dat bij alle zoogdieren is aangeboren. In elkaars voordeel samenleven wordt nog sterker omdat er naast de natuurlijke hechting ook een stevige vriendschapsrelatie ontstaat. Daarbij zullen de hond en zijn mens voor elkaar klaarstaan om kleine en grote problemen, samen op te lossen. Dergelijke samenwerking kenmerkt zich doordat geen van beide partijen, iets terug vraagt voor de geleverde hulp. Relaties, die gebaseerd zijn op automatische wederkerigheid, blijven levenslang groeien.

Omgaan met honden is geven!

De hondenliefhebber begint steeds bij het stellen van de 3 basisvragen van de connectiemethode.

De eerste vraag is "hallo, hoe gaat het met jou?". Met compassie en open aandacht, kijkt, luistert en voelt de mens om te begrijpen hoe het nu met zijn hond gaat. Het kan goed, neutraal of mindergoed tot zelfs slecht met de hond gaan. Ongeacht hoe het met zijn hond gaat, zal de hondenliefhebber een tweede vraag stellen: "Wat wil je?". De hond zal niet in het Nederlands antwoorden maar omdat de aandacht van zijn mens compassievol is, zal hij zelf, automatisch het juiste antwoord vinden. Het antwoord biedt de hondenliefhebber inzicht over de actuele motivatie van zijn hond. Misschien wil de hond voeding of een lekker snoepje. Het kan zijn dat de hond zin heeft om te spelen. Of misschien wil de hond gewoon dicht tegen zijn mens aanliggen en geaaid worden. Het is ook mogelijk dat hij gewoon even met rust wil gelaten worden.

Maar de kans bestaat ook dat de hond het moeilijk heeft en zelf geen oplossing voor het probleem kan vinden.

Maar voor de hondenliefhebber tot actie overgaat en zijn hond ter hulp schiet, stelt hij de derde vraag: "Wat heb je nodig?". Hierbij is het belangrijk dat de mens de juiste hulp aan zijn hond kan bieden. Vaak kan de juiste hulp pas geboden worden als de hond er zelf om vraagt. Een hond vraagt om hulp door zijn mens aan te kijken of door toenadering tot hem te zoeken. In andere situaties kan het de plicht van de hondenliefhebber zijn om zijn hond, ongeacht of hij het vraagt of niet, te helpen, bijvoorbeeld als hij door een andere hond, agressief wordt benaderd. Het kan ook zijn dat de mens, bij nader inzien, besluit dat zijn hond geen extra hulp nodig heeft. Zo kan de hond iets wensen wat nu niet goed voor hem is. Ook kan het niet bieden van extra hulp, de hond, onder bepaalde omstandigheden, aanzetten om het probleem alsnog zelf op te lossen, en draagt het niet helpen bij, tot een positief leerproces.

Wat kan men verwachten van een hond?

Niets. Alles komt vanzelf.

Stop met willen en je zal krijgen.